

Rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 4. 6. 1956, sp. zn. 18 Co 332/56

Číslo: 46/1957

Právní věta:

Jde-li v opravném řízení jen o náklady řízení, přestává mít věc specifický charakter vyjádřený znaky uvedenými pod bodem 1-14 sazebníku čl. II advokátního tarifu nařízení ministra spravedlnosti č. 115/1951 Sb. a z předmětu rozhodování se stává věc majetková, takže rozhodnou je výše nákladů, o něž ve stížnosti šlo.

Soud: Krajský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 04.06.1956

Spisová značka: 18 Co 332/56

Číslo rozhodnutí: 46

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Advokátní tarif, Náhrada nákladů řízení

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Lidový soud civilní v Praze vyhověl žalobě, kterou se žalobkyně domáhala na žalovaných vyklizení bytu, a uložil žalovaným, aby zaplatili žalobkyni náklady řízení určené částkou 170 Kčs.

Krajský soud vyhověl stížnosti žalobkyně a výrok o nákladech řízení obsažený v rozsudku lidového soudu změnil tak, že částku 170 Kčs zvýšil na částku 310 Kčs. Žalovaným dále uložil, aby žalobkyni zaplatili na nákladech stížnosti částku 12 Kčs.

Odůvodnění:

Stížnost právem vytýká lidovému soudu, že při výpočtu nákladů řízení se neřídil ustanoveními advokátního tarifu nař. min. sprav. č. 115/1951 Sb.

Podle čl. II odst. 3 bod 14 sazebníku připojeného k advokátnímu tarifu se hlavní úkon při žalobách na vyklizení odměňuje (nejde-li o případy vyvěrající z pracovního poměru) jako hlavní úkon v řízení o přivolení k výpovědi ve věcech chráněných nájmu, t. j. částkou 100 Kčs.

V daném případě náleží žalobkyni odměna za tři hlavní úkony a 10 Kčs hotových výloh. Činí proto odměna advokáta, a tedy i náklady řízení žalobkyně, částkou 310 Kčs. Nezbylo proto než částku 170 Kčs, jak ji stanovil lidový soud, zvýšil o částku 140 Kčs na celkovou částku 310 Kčs.

Pokud jde o náklady úspěšné stížnosti, je stížnostní soud názoru, že odměnu za úspěšnou stížnost je třeba přisoudit podle sazeb uvedených v bodu 17 sazebníku, jakoby šlo o ostatní občanskoprávní věc čistě majetkové povahy. I když podle sazebníku bylo by třeba opravné prostředky ve věci samé honorovat podle bodu 14 sazebníku (odměna 100 Kčs za jeden hlavní úkon), přesto, je-li předmětem opravného řízení jen otázka nákladů řízení, tedy nikoli již věc sama v technickém slova smyslu, je třeba věc posuzovat, jakoby šlo o stížnost do jakéhokoli jiného výroku o majetkovém nároku. Jde-li o náklady řízení, přestává mít totiž věc specifický charakter vyjádřený znaky uvedenými pod body 1-14 sazebníku a z předmětu rozhodování stává se věc majetková. Při opačném výkladu toho, z čeho je vyjít při stížnostech do nákladů řízení, došlo by se k neudržitelným závěrům, že při stížnosti do výroku o nákladech řízení na př. v manželských věcech, kde úspěch stížnosti by činil na př. jen částku 10 Kčs, by náležela odměna 90 Kčs.

Protože úspěch žalobcovy stížnosti lze vyjádřit částkou 140 Kčs, o kterou náklady jemu přisouzené byly zvýšeny, činí podle toho odměna za jeden hlavní úkon 20 Kčs. Stížnost proti výroku o nákladech řízení se odměňuje však sazbou ve výši poloviny hlavního úkonu. Přísluší proto stěžovatelce na nákladech úspěšné stížnosti částka 10 Kčs zvýšená o 2 Kčs hotových výdajů.

Podle zásady vyslovené v rozhodnutí nutno postupovat při řešení otázky, podle jakých hledisek nutno upravit výši nákladů řízení. Ustanovení jiná, na př. § 390 o. s. ř., nejsou nijak dotčena.